

MIHNEA
MIHALACHE – FIASTRU

EXPRES

8 IANUARIE 1999

Iarna e întuneric beznă de la 16:30 până dimineața, la 7:30. După ce orașul a fost abandonat de comuniști în 1989, nu s-a mai îngrijit nimeni de nopțile lui. Luminile de pe stâlpii din beton s-au ars una câte una. Înainte, copiii se dădeau noaptea cu săniile prin parcurile întunecoase, în timp ce părinții lor stăteau baricadați în case. Luminile de la intrări și de pe scările blocurilor s-au ars și ele. Mașini proaste și vechi umplu parcările din jurul blocurilor, iar fiecare șofer din oraș se așteaptă ca a doua zi, când se va trezi, să nu-i mai pornească mașina. Sau să nu o mai găsească. Unii se apără de hoți cu alarme chinezești și antifurturi care leagă volanele de pedalele de ambreiaj. Prostii. Pe la 22:00–23:00, copiii dau foc ultimelor petarde. Apoi îngheață tot. Din gheretele de tablă, câteva neoane pâlpaie non-stop. Vânzătorii au adormit și ei în lumea lor lipsită de speranță. Motoarele mașinilor de gunoi, care trec din când în când, sunt singurele care țin orașul viu până în zori.

Pachetul de Wrigley's alunecă vreo 20 de secunde pe bordul lung și lucios până ajunge în dreapta și cade pe lângă aerul condiționat, printre picioarele lui Rățoi:

– Ia uite, mă, a căzut și guma, băga-mi-aș pula-n tine, șofere! glumește Rățoi și se apleacă după pachetul de gumă, din care

mai scoate o lamă, o dezvelește încet, mușcă jumătate, cealaltă jumătate o înfășoară atent și o pune la loc în pachetul pe care îl aruncă din nou pe bord, de unde începe iar să alunece.

– Ai bani la tine, mă? îl întreabă pe Șevciuc, dar ăsta era deja transpirat și nervos la volan.

– Pentru ce, mă? îi răspunde.

– Păi, dacă ne iau bulangiii ăștia și n-apucăm să facem treaba.

– Am 1700–1800 de dolari și cred că mai am și vreo 300–400 de mărci în buzunar, aici, la spate. Ia mâna stângă de pe volan și încearcă să ajungă la buzunarul de la spate, dar renunță de frică să nu-i scape volanul și îl reapucă cu ambele mâini.

E 2:10, iar Rățoi și Șevciuc aleargă cu un 750i negru, cu număr de corp diplomatic, pe care l-au furat de la Ambasada Vietnamului. 220 km/h prin față, pe la Obor. Mașina a fost în vizită oficială, că nici nu au apucat să dea jos stegulețele de pe ea. Rățoi a văzut-o mai demult și de-atunci a plănuit s-o ia. Le-a dat niște bani fetelor de peste drum de Ambasada Vietnamului ca să-l sune în seara când intră mașina în curte, să vină s-o ia dacă n-o bagă pe poartă. L-a luat cu el pe Șevciuc, unul dintre cei mai buni șoferi din oraș, și vor să-l facă pe Murtaza, un traficant arab, să-i ia banii și drogurile, iar mașina s-o dea mai departe la țigani, să-i șteargă șasiul și să facă ce-or vrea cu ea. Vreo 30 de mii, 40 de mii de dolari i-ar intra lui Rățoi dacă toată treaba ar merge bine.

După ei s-au luat patru Vento de la circulație, care se țin în linie dreaptă și au și girofaruri. Șevciuc trebuie să-i bage pe niște străduțe sau să îi facă pe viraje ca să scape de ei.

Frica lui Rățoi e că dacă îi ajunge poliția din urmă, îi blochează și îi duce la secție, pierde banii, și pe arab, și mașina. Ta-su lu' Rățoi a fost secretar de stat la Interne și știe multă lume, și din România, și de pe lângă noi, însă mereu s-a ferit de apariții publice. Într-o vreme se spunea despre Rățoi prin oraș că scoate oameni de la pușcărie pentru o sută de dolari. Dacă ajunge la poliție, o să stea acolo câteva ore, iar Șevciuc cam o zi, până îl scoate și pe el.

– Bă, caută și dă și mie pastilele din geacă, îi spune Șevciuc, dar Rățoi aproape că vorbește peste el.

– Dă-i pe linia de tramvai, bagă-i printre stâlpi! Ce pastile?

Se apleacă peste spătarul scaunului său din față și cotrobăie prin geaca lui Șevciuc de pe scaunul din spate până găsește un flacon. Rămâne cu ochii pe luneta mașinii:

– Bă, aștia vin după noi, mă, bagă tare, băga-mi-aș pula-n familia lor!

– Ai găsit pastilele?

Rățoi se întoarce pe scaunul din față și se uită pe ambele părți ale flaconului:

– Ce pastile-s astea, mă?

– Xanax, unele noi și bune, mă ajută mult, mă liniștesc, dorm bine, nu mă mai gândesc. Dă-mi două!

– Păi, și pentru ce le iei?

– Ca să mă liniștesc, să gândesc bine, să nu mă mai gândesc la rele. Acuma, de exemplu, vreau să intru cu mașina într-un stâlp!

Șevciuc trage brusc de volan, ia curba la 90 de grade și intră pe linia de tramvai, printre stâlpii de alimentare cu curent electric dintre sensurile de circulație ale tramvaielor. Reduce viteza la 180 km/h și face slalom printre stâlpii poziționați la 50 de metri unul de celălalt.

– Dă, mă, mai repede pastilele că intru în stâlp, să moară familia mea!

Rățoi râde, scoate două pastile din flacon și i le întinde. Șevciuc lasă capul pe spate și le înghite.

– Iau viteză și în capăt sting luminile și intrăm sub pod, în parcare la fabrica de pâine.

Șevciuc vine dintr-o familie modestă, mama lui nu a mai muncit după Revoluție, iar taică-su e depanator de televizoare. Singurul lui avantaj în lumea asta a fost că a stat mereu în centru, cu familia repartizată de comuniști într-o jumătate de casă veche. Șevciuc, Marius e prenumele lui, dar toată lumea îi zice

după numele de familie, s-a înscris pe vremea lui Ceaușescu la câteva școli din centru, unde a cunoscut băieți care aveau părinți apropiați puterii și care s-au transformat în oameni de afaceri, politicieni și personaje influente după căderea comunismului. Șevciuc și-a dorit dintotdeauna să fie ca ei, nu-și dădea seama că așa ceva era practic imposibil, chiar dacă băieții din oraș țineau la el și îl respectau. Dar până la un punct. De la un moment încolo, Șevciuc devenea doar un obiect de ajutor pentru ei. Ca Rățoi, nu e că nu ar vrea să-l scoată pe Șevciuc de la secție, dacă ar ajunge acolo, sau să-l ajute să obțină o sentință bună pentru el, dar dacă situația s-ar complica, să afle tatăl lui Rățoi despre prietenia lui cu Șevciuc sau să fie nevoie să apeleze la alte persoane, Rățoi ar renunța imediat la Șevciuc, căruia nu i-ar mai rămâne decât să se descurce singur, în libertate sau la pușcărie. Șevciuc a fost mutat disciplinar în două licee, în a noua și a zecea, și în cele din urmă a fost exmatriculat definitiv și a renunțat la școală. Când era mic stătea cu taică-su în curte și repara Lada galbenă pe care o aveau, iar de pe la 12 ani a început s-o și fure, seara, când taică-su dormea sau bea acasă. Mulți băieți au învățat să conducă de la Șevciuc și el a fost complice la primele furturi de mașini ale părinților copiilor de nomenclaturiști și ale altora din anturajul lor. La începutul anilor '90, Șevciuc condusesse de la Lada la Ferrari, Lincoln și Pontiac și în '95-'96 era cel mai tare șofer din gașca hoților de mașini de lux, pe care le vindeau ulterior țiganilor, care erau mult mai expuși. Mulți dintre băieții din gașcă furau mașini de plăcere, pentru renume și experiență. La fel ca Rățoi, nu avea nevoie de bani, fura mașini doar pentru că îi plăcea să facă bani, așa cum fusese învățat acasă, că cel mai important lucru e să câștigi. Nu era și cazul lui Șevciuc, însă, care era hoț și voia să se ridice prin asta. El a fost dintotdeauna un băiat lipsit de șarm, disperat să aibă lucruri. Acum are 21 de ani. E un bărbat solid, pentru că a făcut rugby în copilărie, blond, cu ochi albaștri și cărare pe mijloc, ca un salvamar din seriale.

E 2:25 și mai sunt vreo două minute până la pod. Mașinile de poliție au rămas destul de în spate, la vreo 400 de metri, iar una dintre ele a făcut pană într-o groapă din piatra cubică:

– Stinge luminile, strigă Rățoi.

Șevciuc iese de pe linia de tramvai, stinge luminile, apasă accelerația în linie dreaptă, intră în a cincea. La 235 km/h ridică piciorul de pe accelerație și se duce maxim dreapta, să încerce să iasă de pe drumul principal fără să apese frâna, ca să nu fie văzută mașina, să creadă poliția că a luat-o pe pod sau pe sub pod. Ies de pe drumul principal, apasă frâna pentru că sunt în unghi și nu se văd stopurile, intră în curtea fabricii de pâine și opresc între două camioane. Se uită printre cabina și remorca unei mașini să vadă ce face poliția.

Murtaza a terminat Construcții în '91 și tot cam de atunci, după Revoluție, s-a luat să știe lume prin oraș. A început să vândă haș și heroină în căminele de studenți din Regie și Grozăvești. Mulți au murit atunci, în '90-'91-'92, de la marfa adusă de Murtaza, despre care se spunea că era cea mai tare heroină din București. Majoritatea erau la început, nimeni nu prea știa atunci cât să tragă și cum. Murtaza le mai explica cum să facă, dar unii nu-l ascultau sau nu înțelegeau. Iar la spital nu știau ce să le facă, dacă ajungeau cu supradoză. S-a aflat repede de el și a început să le vândă și consumatorilor vechi, care trăgeau de pe vremea lui Ceaușescu. Arabii aduceau de mult heroină în România, dar pe timpul comuniștilor era un grup restrâns, select și secret de drogați. Cum au tras de la Murtaza, au lăsat alte surse și l-au luat pe lângă ei. Până să împlinescă 20 de ani avea zeci de mii de dolari rulați în marfă și a început să-și ia vânzători care să dea heroină pentru el. Pe vremea aia nu apărușeră bilele, Murtaza dădea la plic. Vindea niște plicuri mari, avea aproape juma' de gram unu'. Era imposibil dacă trăgeai pentru prima dată și băgai tot plicul la seringă să nu faci supradoză, la cât de tare și de multă marfă dădea într-o doză. În R2, R3, se vindea numai marfa lui Murtaza, era 30 000 de lei

„Peste ani, *Expres* va deveni un volum referențial.
E prima carte de proză documentară românească
de tip nou. Aici vei descoperi culturi și subculturi
dispărute, dictatori și traficanți de droguri, lupte de
câini și hoți de mașini, politicieni corupți și biletari
ieșiți din circuit. Toate acestea au fost cândva în vogă,
au produs efecte și au lăsat urme adânci în memoria
multora. Bucureștiul este locul faptelor, *orașul meu*,
spune autorul, *unde m-am născut, am crescut și am
trăit, alături de alți tineri. Călătorie plăcută!*“

V. LEAC

CURTEA VECHÉ

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-0220-2

9 786064 402202